

ת"פ (חיפה) 17378-04-24 - מדינת ישראל נ' בשיר יונס

ת"פ (חיפה) 17378-04-24 - מדינת ישראל נ' בשיר יונס מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 17378-04-24

מדינת ישראל

נגד

בשיר יונס

בית המשפט המחוזי בחיפה

[28.01.2025]

כבוד השופט נתנאל בנישו

ע"י ב"כ עוה"ד עו"ד מירב בר

ע"י ב"כ עוה"ד חנא בולוס

גזר דין

ההרשעה

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובעבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ביום 25.03.2024, בשעה 00:44, עת שהה הנאשם באזור ביתו, בכפר ג'ידידיה, בעודו נושא על גופו אקדח מסוג Glock (להלן האקדח), הטעון במחסנית עם 15 כדורים, כשהאקדח עטוף במגבת מתחת לחולצתו, הבחין בשוטרי משטרת ישראל שהגיעו לכיוון הבית. בהמשך לכך, ברח הנאשם מהשוטרים כשהוא נושא את האקדח, המחסנית והכדורים, וזאת בכוונה להפריע להם כשהם מבצעים את תפקידם או להכשילם. הנאשם קפץ מהגדר המקיפה את הבית ונעצר לאחר מרדף קצר של כמה מטרים, כשהאקדח עם המחסנית והכדורים על גופו. טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש, ב"כ המאשימה עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים בעבירה של נשיאת נשק. עוד עמדה ב"כ המאשימה על פסיקתו העדכנית של בית המשפט העליון, אשר ראתה להחמיר בגין עבירות נשק, תוך קביעת מתחם ענישה הנע בין 30-42 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים, בגין העבירה בה הורשע הנאשם. באשר לנסיבות העבירה, ציינה התובעת כי הנאשם הוא המעורב היחיד בעבירה. הוא לקח את החוק לידיים, רכש נשק ואף נשא אותו גם מחוץ לביתו, כשזה מכיל מחסנית וכדורים. התובעת הדגישה את הנזק החברתי כתוצאה ממעשיו של הנאשם וכן את הפרעתו לשוטרים כמתואר.

התובעת הוסיפה כי אמנם לא נגרם נזק פיזי כתוצאה ממעשי הנאשם, אך אין ספק כי פוטנציאל הנזק הגלום במעשיו היה גבוה מאוד, במיוחד בהתחשב בגל ההולך וגובר של מקרי רצח המבוצעים באמצעות נשק חם. עוד עמדה התובעת על העובדה כי הנאשם החזיק את הנשק על רקע סכסוך שבסיסו כלכלי. בנסיבות אלה, לדעתה, אין להתחשב בטענה ל"הגנה עצמית" כנסיבה מקלה. יתרה מזו, סברה התובעת כי יש לתת משקל מוגבל לתלונות שהוגשו על ידי הנאשם בגין ירי שבוצע לעבר ביתו ובני משפחתו, כאשר במקביל אליהן הוא פעל בניגוד לחוק, רכש נשק ואף התעלם מגורמי החוק שעה שברח מפני השוטרים. התובעת הוסיפה כי יש לדחות טענה של "הגנה עצמית", דווקא בגלל העובדה שהנאשם פנה לרשויות החוק, עובדה המבהירה כי הוא ידע מהי הדרך הנכונה לפעול לשוב סכסוכים, והבין את הפסול שבלקחת החוק לידי.

בהמשך דבריה, התייחסה התובעת לתסקיר העונש שהוכן בעניינו של הנאשם ובו המלצה להסתפק בעונש על דרך עבודות שירות. דעת התובעת הייתה כי מתקיים פער בין המתואר בגוף התסקיר לגבי השלב הראשוני בו מצוי הנאשם בתהליך השיקום, לבין ההמלצה האמורה. התובעת הפנתה להערכה הקיימת בתסקיר, לפיה בשלב הטיפול בו מצוי הנאשם בפניו עוד דרך ארוכה עד לכדי שיקום. כמו כן, ציינה התובעת את הערכת התסקיר לפיה לא ניתן לשלול סיכון להישנות עבירות בעתיד. בנוסף, עמדה התובעת על ההלכה כי שיקולי שיקום אינה חזות הכל. לטעמה, מגמת ההחמרה בענישה וכן תיקון סעיף 140 לחוק העונשין, אשר קבע עונשי מינימום, אינם מתיישבות עם המלצת התסקיר ומצדיקות להטיל על הנאשם עונש מאסר ממשי.

בהתאם לאמור, עתרה התובעת לקביעת מתחם עונש הולם שיעמוד על 30-54 חודשי מאסר בפועל. בשים לב להודאת הנאשם ולהעדר עבר פלילי, ביקשה התובעת להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף הנמוך של המתחם, אליו יצורפו מאסר מותנה ארוך ומשמעותי וקנס.

לבסוף, ביקשה התובעת לחלט את האקדח.

במסגרת הראיות לעונש הגיש ב"כ הנאשם אישור רפואי, לפיו נשברה ידו והושמה בגבס ביום מעצרו. בנוסף, הוגש אישור מטעם ראש המועצה המקומית ג'דידה-מכר, לפיו נערכה סולחה בין משפחתו של הנאשם לבין משפחה אחרת. לבסוף, הוגשו אישורים בדבר הגשת תלונות מיוני 2023, אוקטובר 2023, מרץ 2024 ואפריל 2024. כל התלונות נגעו לירי בנשק חם והצתה שכוונו כלפי הנאשם ובני משפחתו.

בטיעונו לעונש, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם החזיק בנשק לצורך הרתעה והגנה. לדבריו, ברקע הדברים מציאות קשה בה, עובר לביצוע העבירה, היו 11 מקרי ירי לעבר ביתו של הנאשם וקליעים חדרו בכל הבית. עוד ציין הסנגור כי הנאשם ובני משפחתו הגישו תלונות למשטרה, אך היא לא הצליחה לתפוס את היורה. לבסוף, נטען כי אביו של הנאשם נפצע מהירי ונאלץ לקבל טיפול רפואי. לאור האמור, הסנגור ביקש להתחשב בעובדה כי מטרת ההחזקה הייתה לקדם את פני הרעה ולא כדי לבצע רעה.

על כך הוסיף הסנגור כי אומנם הנאשם הורשע כדין בעבירה של נשיאת נשק, ברם במהותם מעשיו מהווים עבירה של החזקת נשק. הנאשם החזיק בנשק בביתו ולולא היה בורח מפני השוטרים, הוא היה מורשע בעבירת החזקה בלבד כאמור. לטענת הסנגור, במקרה שכזה, כאשר נשיאת הנשק קרובה מאד לעבירת החזקת נשק, ניתן להסתפק בעונש שנגזר בגין עבירה אחרונה זו.

הסנגור טען עוד כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ומבין את הצורך בענישתו. עם זאת, יש למקם את עונשו בתחתית הסולם העונשי, בשל הפגיעה המועטה בערך המוגן, המטרה לשמה הוחזק הנשק ולאור המלצת שירות המבחן. בנוסף, עמד הסנגור על העובדה כי מרשו שהה במעצר ממשי משך כחודשיים וכשבעה חודשים נוספים במעצר באיזוק אלקטרוני. עוד צוין כי עברו נקי, יש לו משפחה נורמטיבית, אחיו ואחיותיו משכילים ואף הוא למד ועובד.

עוד טען הסנגור כי הנאשם מאורס והיה אמור להתחתן, אך מעצרו שיבש את תכניות החתונה. מעבר לכך נגרם לנאשם ולמשפחתו נזק הכלכלי כבד, בגלל הגבלת תנועותיו בעת מעצרו. בנוסף, ביקש הסנגור להתחשב בכך שידו של הנאשם נשברה בעת שברח מהשוטרים.

הסנגור הוסיף והתייחס לעובדה כי הנשק שהוחזק הוא אקדח ולא תת מקלע או נשק התקפי. לדבריו, תקופת האחיזה בנשק הייתה קצרה.

לאור כלל הנסיבות האמורות, הסנגור סבר כי מתחם העונש הראוי נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. לטענתו, יש להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם, שירוצה בעבודות שירות בתמיכה לעמדתו, הגיש הסנגור מספר פסקי דין.

הנאשם בדברו האחרון ציין כי טעה וכי הוא מוכן להשלים עם העונש על מעשיו. לדבריו, פעל מתוך מצוקה, עקב ירי לעבר ביתו ופגיעה באביו, כאשר תחושתו הייתה שאין ביכולתו להושיע. בנוסף, ציין כי לפני המקרה חי חיים נורמטיביים ואמור היה להתחתן.

תסקיר שירות המבחן

כאמור, בעניינו של הנאשם נערך תסקיר לעניין העונש.

בתסקיר, עמדה קצינת המבחן על מאפייניהם האישיים של הנאשם ובני משפחתו, כאשר צוין כי אינם מעורבים בפלילים ומתקיימת ביניהם מערכת יחסים חמה וקרובה, המהווה עבור הנאשם מקור תמיכה משמעותי.

הנאשם ביטא בפני קצינת המבחן תחושות של צער ואשמה על הנזקים הרגשיים לבני משפחתו, שגרם במעשיו ובמעצרו.

בנוסף, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם הבין שיכול היה לפעול בדרכים אחרות, וכי פעל מבלי לחשוב על השלכות מעשיו. עוד ציין בפניה כי במהלך מעצרו נעשתה סולחה בין משפחתו למשפחה עמה התקיים סכסוך, וכעת המצב יותר רגוע.

קצינת המבחן פירטה את דבריו של הנאשם, לפיהם בארבע השנים האחרונות הוא מצוי מערכת יחסים זוגית עם סטודנטית לסיעוד, וכי בסיום ההליך המשפטי עתיד להינשא לה.

קצינת המבחן התייחסה עוד להליכים שהתקיימו בעניינו של הנאשם במסגרת צו הפיקוח שהוטל עליו. תואר כי הנאשם לקח חלק פעיל בקבוצה לעצורי בית, היה קשוב, שיתף בקשייו, נמצא בתהליך התבוננות ראשונית על בחירותיו הכושלות, ואף הצליח לזהות באופן ראשוני מצבי סיכון ולהיתרם מהתהליך הטיפולי.

באשר להערכת הסיכון, התרשמה קצינת המבחן מקיומו של פער בין אורח החיים התקין שניהל הנאשם, לבין חומרת העבירות אותן ביצע. עוד התרשמה קצינת המבחן מיכולתו של הנאשם לקחת אחריות מלאה על מעשיו, להכיר בפסול שבהתנהלותו, ובנזקים שהיו עלולים להיגרם ממעשיו. בנוסף, ציינה כי ההליך המשפטי הנוכחי מהווה גורם הרתעה משמעותי למניעת הישנות עבירות דומות בעתיד.

ממכלול השיקולים ציינה קצינת המבחן כי לא ניתן לשלול סיכון להישנות עבירות בעתיד, אך היא מעריכה כי שילובו של הנאשם בטיפול עשוי להפחית מרמת הסיכון.

לאור האמור, לאחר התלבטות רבה, הומלץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך 12 חודשים, לצד מאסר בעבודות שירות, כאשר במהלך הצו ישולב הנאשם בטיפול במסגרת שירות המבחן.

דיון והכרעה

הערכים המוגנים

סעיף 144 לחוק העונשין מגלם בחובו תכליות של הגנה על ערכים מרכזיים, חיי האדם, שלום הציבור וביטחונו (ראו מיני רבים ע"פ 7971/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.05.2024)).

נקבע לא אחת כי הסיכון הכרוך בנשיאת נשק שלא כדין מתבטא בחשש שהנושא בנשק יעשה בו שימוש וכן באפשרות כי נשק זה יגיע לידיים אחרות (ע"פ 4945/14 מדינת ישראל נ' סלימאן (פורסם בנבו, 19.01.2014)). הסיכון האמור משליך על הביטחון במרחב הציבורי והפרטי, על תחושת הביטחון, ולא פחות מכך על שלטון החוק, בשל הכרוסם המתמיד בייחוד הפעלת הכוח על ידי מי שהוסמך לכך על פי דין.

לצד האמור, עבירת הפרעה לשוטר מגלמת פגיעה בערכים המוגנים הנוגעים לשלטון החוק ולסדר הציבורי. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות הנאשם הורשע כאמור בעבירה של נשיאת נשק. ואכן משנשא את הנשק על גופו כמתואר בכתב האישום, ביצע הנאשם את העבירה האמורה. עם זאת, הצדק עם הסנגור כי בנסיבות המיוחדות של מקרה זה, קרובה העבירה לעבירת החזקת נשק. מכתב האישום ניתן ללמוד כי הנאשם נשא את הנשק במתחם ביתו, ורק כאשר הבחין בשוטרים החל בורח וקפץ מעל הגדר המקיפה את הבית.

סוג הנשק שנישא, במקרה דנן אקדח, אף הוא מהווה נסיבה משמעותית לעונש. בדומה, יש להתחשב במידה מסוימת בכך שנסיבות הגעת הנשק לידי של הנאשם וכן אורך ההחזקה בו אינן ידועות.

עוד יש להתחשב בעובדה כי האקדח היה טעון במחסנית עם כדורים, אך גם עטוף במגבת, כך שהוא היה מוכן לשימוש, אך לא לשימוש מיד.

הצדדים ייחדו חלק משמעותי בטיעוניהם לתכלית לשמה הוחזק ונישא הנשק. אין ספק כי תכלית זו צריכה להילקח בחשבון בעת גזירת העונש. עם זאת, יש להעניק לנסיבה האמורה משקל מוגבל. ואכן, לצד ההבנה של המצוקה בה היו נתונים הנאשם ובני משפחתו עקב הירי הבלתי פוסק לעבר ביתם, וכן תחושת חוסר האונים מהתמשכות ביצוע הירי גם לאחר שהוגשו תלונות בעניין, אין להשלים עם עשיית דין עצמית. זאת, במיוחד בנסיבות הכלליות השוררות בחברה הערבית במדינת ישראל בעת הזו.

ואכן, לטעמי, הצורך במלחמה שערה נגד תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית אינו מתיישב עם תפיסה סלחנית כלפי התופעה כולה, תהא מטרת החזקת הנשק אשר תהא.

זאת ועוד, צמצום תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית והשימוש בו הפושה בחברה הערבית כאמור, אינו מתיישב עם עידוד עשיית דין עצמית באמצעות אותו נשק ואף לא עם השלמה לכך. על כן, התחשבות מופרזת לקולא במניע הגנתי עלולה לחתור תחת השגת התכלית ההרתעתית של הענישה.

בהתאמה לכך, נדרש לחדד בכל עת כי רשויות הביטחון, ובראשן משטרת ישראל, הן המוסמכות הבלעדיות למנוע עבריינות ולהגן על האזרח, ואין להסכים עם מציאות בה, בטענה או בתואנה ל"הגנה עצמית", יוחזק נשק בעל פוטנציאל קטלני על ידי מי שלא הורשה לכך (ראו ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (פורסם בנבו, 05.11.2019)).

על כך יש להוסיף כי מעבר לפוטנציאל הנזק הישיר הטמון בהחזקת נשק בלתי חוקית ובשימוש בו, נדרשים אנו לתת דעתנו להשפעות החברתיות הרוחביות וההרסניות, הנגרמות מהתפשטות תופעת החזקת הנשק הלא חוקי. זו מייצרת אווירה ציבורית בה "כל דאלים גבר", בעקבותיה נדחק מקומם של גורמי האכיפה והביטחון, ונוצרת "תרבות" כללית אלימה ועבריינית, הרואה בחיוב החזקת נשק ושימוש בו.

לצד האמור, יש לזכור כי הנאשם לא עשה שימוש בנשק. נסיבה זו ראויה להתחשבות, אך זאת באופן מוגבל, מאחר שנכונותו של הנאשם לעשות שימוש בנשק מלמדת על פוטנציאל הסיכון שהתלווה לביצוע העבירה. בדומה, יש לתת משקל מסוים לעובדה כי נערכה סולחה, אשר יש להניח כי מפחיתה את המסוכנות. לבסוף, תפיסת הנשק מצמצמת את פוטנציאל הנזק העתידי, ומהווה נסיבה העומדת לזכות הנאשם, גם אם לא נוצרה בעתיו.

ראוי לציין עוד כי בצידה של עבירת נשיאת נשק ביצע הנאשם עבירה של הפרעה לשוטרי ניסיונו של הנאשם לחמוק מהשוטרים מוסיף למעשיו נופך חומרה, כאשר רק מעצרו על ידו השוטרים הביא להפסקת הניסיון האמור. לבסוף, יש מקום להתחשב בעובדה כי במהלך ניסיונו להתחמק מהשוטרים כאמור, נפל הנאשם ושבר את ידו, ובכך קיבל מקצת עונשו "מן השמיים".

הענישה הנוהגת והמתחם ההולם כאמור הנאשם הורשע בשתי עבירות. ברם, לנוכח השתלבותן של העבירות בהיבט הזמן, המקום והמהות, יש לקבוע לגביהן מתחם ענישה אחד.

על רקע פגיעתן הקשה של עבירות הנשק בערכים מרכזיים כהגנה על חי האדם, הביטחון, הסדר הציבורי והמשילות השלטונית, ולאור נפוצות החזקת הנשק שלא כדין, שהוגדרה כ"מכת מדינה" (ראו ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה (פורסם בנבו, 14.04.2022) וכ"מצב חירום לאומי" (ראו עניין אגבאריה הנ"ל), ניכרת זה מכבר מגמת החמרה משמעותית בענישה, במסגרתה הודגש הצורך בהטלת עונשי מאסר משמעותיים:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אין (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות 'הגנה עצמית', הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן". (עניין סובח הנ"ל).

על כן, נקודת המוצא לדיון בענישה הנוהגת נעוצה בקביעותיו הברורות של בית המשפט העליון בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 14.09.2022). באותו עניין קבע בית המשפט: "... מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס) ...". באותו עניין החמיר בית המשפט בעונשו של הנאשם, מבלי למצות את הדין, וגזר עליו 28 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, עניינו נבדל מעניין פלוני הנ"ל במספר נסיבות מקלות. ראשית, העובדה כי בעניין פלוני הנאשם נשא את האקדח על גופו, כשהוא נוסע ברכב. בעניין פלוני בית המשפט הדגיש את נשיאת הנשק במרחב הציבורי, כאשר במקרה דנן נשיאת הנשק הייתה בסמיכות לבית. שנית, בשם לב לעובדה כי בפלוני דובר בתושב ג'נין, אשר שהה בישראל ללא היתר, כאשר תכלית נשיאת הנשק על ידו לא הובהרה.

לצד האמור, לאור חומרת תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית והיקפה, פסיקת בית העליון הדגישה חזור והדגש את הצורך לתת את הבכורה לשיקולי הרתעה על פני שיקולי ענישה אחרים (ראו ע"פ 5602/22 הנ"ל וכן ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה (פורסם בנבו, 10.05.2022), ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גאנים (פורסם בנבו, 29.03.2022)).

מן הטעם האמור, גם אם אין לחסום את השערים מפני שיקולי שיקום, הראויים להישקל בכל מקרה, אלה יביאו לסטייה משמעותית ממתחם העונש רק במקרים מובהקים (להמחשה ראו ת"פ (מחוזי נצרת) 960-08-22 מדינת ישראל נ' מוחמד (פורסם בנבו, 07.11.2023)).

בדומה, מגמת ההחמרה העונשית עליה עמדנו, צריכה להביא למסקנה כי הפסיקה אליה הפנה הסנגור אינה יכולה לשמש אמת מידה עונשית ראויה, בשל הזמן הרב שחלף מאז ניתנו פסקי הדין אליהם הפנה. עם זאת, גם בעת האחרונה ניתן למצוא לא מעט פסקי דין בהם בית המשפט נמנע מהטיית הכף לצד החומרה באופן מוחלט והיה נכון להסתפק בעונשי מאסר משמעותיים, אך מדודים.

כך לדוגמא בע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.03.2021), המערערים הורשעו בביצוע עבירות של נשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט, כשהם נושאים ומובילים שני אקדחים בעת נסיעתם ברכב. כאשר התבקשו לעצור על ידי שוטרים, המשיכו בנסיעה קצרה ואף ניסו לברוח רגלית. בית המשפט המחוזי השית על כל אחד מהנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלוות. ערעור ההגנה נדחה. בע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.7.2019), הנאשם הורשע בעבירה של נשיאת אקדח עם מחסנית תואמת. דינו נגזר ל-16 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלוות. הערעור על חומרת העונש נדחה. בע"פ 5330/20 ענבתואי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), התקבל ערעור על קולת עונשיהם של שניים מן הנאשמים בעבירה של החזקת ונשיאת אקדח, אשר בית המשפט ראה להטיל עליהם עונש מאסר בעבודות שירות, לאור גילם הצעיר וסיכוי השיקום בעניינם. בית המשפט העליון העמיד את עונשם על 10 ו-14 חודשי מאסר בפועל, בהתאמה.

כל זאת, כאשר בהתאם לסעיף 144 (ז) לחוק העונשין, העונש המזערי לעבירת נשיאת נשק עומד על 30 חודשי מאסר.

עוד יצוין כי בצידה של עבירת הפרעה לשוטרי נקבע עונש מרבי של שלוש שנות מאסר בפועל.

על רקע כלל האמור, לנוכח הערכים המוגנים עליהם עמדנו, מהות העבירות ונסיבותיהן וכן לאור מדיניות הענישה, הגעתי למסקנה כי במקרה דנן יש לקבוע מתחם עונשי העומד על 14-42 חודשי מאסר לריצוי בפועל. נסיבות שאינן קשורות בעבירה

לזכותו של הנאשם עומדות נסיבות רבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

ראשית, העובדה כי הנאשם צעיר כבן 28, אשר זו מעידתו הראשונה. בעניין זה, יש אף להתחשב בעובדה כי עד למעצרו היה הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין. הוא השתלב באופן סדור מבחינה תעסוקתית ועמד להתחתן. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם שייך למשפחה נורמטיבית.

על רקע זה, יש לתת משקל לא מבוטל להערכת התסקיר כי סיכויי השיקום בעניינו של הנאשם טובים וכי קיימים סימנים רבים לכך שהוא הפנים את הפסול שבמעשיו ומגמתו להתרחק מעבריינות חוזרת. כמו כן, יש להתחשב בהודאתו בביצוע העבירות, לאחר שתוקן כתב האישום. גם בכך יש כדי ללמוד על קבלת אחריות מצד הנאשם.

הנאשם צירף מחשבה טובה למעשה כאשר לא רק הצהיר על מוטיבציה להשתלב בטיפול, אלא אף הצטרף לקבוצה טיפולית לעצורי בית, כאשר הוערך כי ביכולתו להיתרם מתכנים טיפוליים העשויים להפחית את רמת הסיכון. עם זאת, תמים דעים אני עם התובעת שהליכי השיקום של הנאשם נמצאים רק בראשיתם, כעולה מהתסקיר. מעבר לכך, מצאתי להתחשב במידת מה בנזק שנגרם לנאשם ולבני משפחתו עקב מעצרו, הן במישור האישי, כשתוכניות הנאשם להתחתן נדחו, והן במישור הכלכלי. לבסוף, יש מקום להתחשב בדברי החרטה אותם הביע הנאשם בפניי, המשתלבים עם הערכת התסקיר. העונש הראוי במקרה זה

כפי שהובהר עד כה, במקרה דנן עומדים אלה מול אלה באופן מובהק שיקולים לקולא ולחומרה. מחד גיסא, שיקולי גמול, הרתעת היחיד והרבים מצדיקים הטלת עונש מאסר בפועל ממושך, בהתאם למגמה הברורה של הפסיקה.

מאידך גיסא, במקרה דנן עומדות לזכות הנאשם נסיבות מקלות משמעותיות ואף אינטרס שיקומי, הנלמד מנסיבות הנאשם והנתמך בתסקיר המבחן. בנוסף, יש להתחשב במידה מסוימת בקרבת מאפייני העבירה, בנסיבותיה, לעבירת החזקת נשק, גם אם כאמור התקיימו ללא ספק יסודות עבירת נשיאת נשק.

על רקע השיקולים האמורים, כפי שפורטו, ובשים לב לטיעוני הצדדים, מגיע אני למסקנה כי יש מקום להקל במקצת בדינו של הנאשם, אך זאת מבלי לקבל באופן מלא את המלצת שירות המבחן. זאת, מאחר שלדעתי זו מפריזה במשקל אותו היא מעניקה לשיקולי השיקום, וממעטה מיתר שיקולי הענישה הראויים להישקל.

זאת ועוד, יש לזכור כי מבטו של התסקיר מופנה אך ורק לשיקולים פרטניים הקשורים לנאשם הספציפי, בעוד אנו מצויים לתת משקל גם לשיקולים ציבוריים רחבים יותר, בראשם הצורך בהעברת מסר הרתעתי חד משמעי, הנובע מהמציאות העגומה השוררת במדינה בכל הקשור לעבירות נשק (ע"פ 3725/19 מדינת ישראל נ' זידאן, (פורסם בנבו, 27.01.2020)).

כל זאת, כאשר הלכה ידועה היא שהמלצות שירות המבחן כשמן כן הן, "המלצות", אותן ישקלל בית המשפט בעת בחינת העונש עם יתר שיקולי הענישה הראויים ולשם קביעת עונש הולם (ראו ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.06.2013), רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.01.2010) ורע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.12.2009) וכן עניין זידאן הנ"ל).

על רקע האמור, ראוי להזכיר בענייננו את קביעותיו של בית המשפט העליון בעניין פלוני:
"הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העברין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" (ע"פ 5602/22 הנ"ל, וראו גם ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.06.2016), ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020) וכן עניין אגבראיה הנ"ל).

לצד קביעה זו, יש להביא בחשבון את מעצרו הממשי של הנאשם ואף את התקופה הלא קצרה בה שהה באיזוק אלקטרוני (כשבעה חודשים). אומנם מעצר זה פגיעתו פחותה ממעצר ממשי, אולם יש בו עדיין פגיעה לא מבוטלת בנאשם, ועל כן ראוי הוא כי ילקח בחשבון.

על יסוד האמור, אני מוצא למקם את עונשו ברף הנמוך של המתחם שנקבע, אך לא לסטות ממתחם זה. בנוסף, תזון ההקלה המסוימת בעונש המאסר בפועל במאסר מותנה ובקנס משמעותיים.

סוף דבר

העולה מדברנו עד כה, כי הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי וללא דפוסים עברייניים, עירב עצמו בביצוע עבירות של נשיאת נשק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עת נשא שלא כדין אקדח עם מחסנית וכדורים באזור ביתו. הנאשם ניסה להימלט מפני השוטרים שהיו במקום עד שנתפס.

בשים לב לכלל שיקולי הענישה עליהם עמדתי עד כה, הן לחומרה והן לקולא, ואף להמלצת שירות המבחן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מתוכם תנוכה התקופה בה היה הנאשם במעצר ממשי החל מיום 25.03.2024 ועד ליום 15.05.2024.

הנאשם יתייצב לשאת את עונש המאסר בפועל ביום 02.03.2025 עד השעה 10:00 בימ"ר קישון או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: *****-*** או *****-***.

ב. 16 חודשי מאסר מותנים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה לפי סעיפים 144(א) או (ב) או (ב2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 או ניסיון לעבור אחת העבירות האמורות.

ג. 3 חודשי מאסר מותנים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ד. קנס בסך 10,000 ₪ שישולם עד ליום שחרורו ממאסר. לא ישלם הנאשם קנס זה יאסר לתקופה נוספת של 4 חודשים.

תשומת לב הנאשם שיש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

1. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
2. מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *****-*** (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).
3. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

אמליץ כי בתקופת מאסרו ישולב הנאשם בתוכנית שיקומית במסגרת שב"ס.

אני מורה על חילוט האקדח, המחסנית והכדורים שנתפסו בתיק זה לטובת משטרת ישראל או להשמדה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח טבת תשפ"ה, 28 ינואר 2025, בפומבי ובמעמד הצדדים.